

ÎNCHEIERE

28 octombrie 2020

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de Valeriu Vutcărău, reprezentat de avocatul Roman Aronov,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Vutcărău împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea deciziei și a actului de control fiscal,

împotriva deciziei din 22 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 09 iulie 2019, avocatul Roman Aronov, în interesele lui Valeriu Vutcărău, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea deciziei și a actului de control fiscal.

În motivarea acțiunii a indicat că la 25 aprilie 2019, Direcția generală administrare fiscală Centru a examinat actul de control nr. 5-691389 din 07 martie 2019, întocmit în rezultatul controlului fiscal, efectuat prin metoda verificării tematice al corectitudinii calculării, declarării și achitării impozitului pe venit efectuat al persoanei fizice Valeriu Vutcărău pentru anii 2012–2017, cu aplicarea metodelor indirecte de estimare.

De către Natalia Cociu, inspector principal și Maria Frunza, inspector din cadrul Direcției control fiscal, post operațional nr. 1, a fost emisă decizia prin care s-a decis: 1) încasarea impozitului pe venit estimat prin metode și surse indirecte în sumă totală de 1 008 720 de lei, inclusiv pentru perioadele fiscale: A/2012 – 902 lei, A/2014 – 15 890 lei, A/2015 – 832 474 de lei, A/2016 – 159 454 de lei, care urmează de achitat la bugetul de stat; 2) încasarea la buget majorarea de întârziere (penalitate) calculată în rezultatul controlului în conformitate cu art. 228 alin. (1) și alin. (2) din Codul fiscal: 437 888 de lei – pentru neachitarea în termen a impozitului pe venit estimat prin metode și surse indirecte, inclusiv pentru perioadele fiscale: A/2013 – 61 de lei, A/2014 – 74 de lei, A/2015 – 1290 de lei, A/2016 – 153 242 de lei, A/2017 – 134 213 lei, A/2018 – 121 132 de lei, A/2019 01.01.2019 – 25.04.2019 – 27 877 de lei; 3) aplicarea amenzii

pentru încălcările legislației fiscale, care urmează a fi achitate la buget, și anume: – 806976 de lei (1 008 720 de lei x 80%) pentru eschivarea de la calcul și de la plata impozitului pe venit pentru anii 2012–2016, conform prevederilor art. 261 alin. (5) din Codul fiscal; – amenda în mărime de 2500 de lei pentru neexecutarea de către persoana fizică a condițiilor prevăzute la art. 226/15 alin. (2) din Codul fiscal, conform prevederilor art. 253 alin. (9) din Codul fiscal; 4) s-a stins dreptul persoanei fizice Valeriu Vutcărău de diminuare a venitului impozabil estimat prin metode indirecte, conform prevederilor art. 226/6 alin. (6) Cod fiscal cu suma de 500 000 de lei; 5) suma mijloacelor pasibile utilizării în perioadele fiscale ulterioare anului 2017 constituie 3 933 113 lei.

Împotriva acestei decizii Valeriu Vutcărău a depus cerere de contestare în termen, criticând nelegalitatea și netemeinicia deciziei nr. 316/3/PF din 25.04.2019 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către persoana fizică Valeriu Vutcărău.

Prin decizia nr. 207 din 27 iunie 2019 Serviciul Fiscal de Stat a respins ca neîntemeiată contestația avocatului Aronov Roman, în interesele reclamantului Valeriu Vutcărău cu privire la anularea deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru IFS mun. Chișinău nr. 316/3/PF din 25 aprilie 2019, motiv pentru care s-a adresat cu prezenta cerere în judecată.

Astfel, din conținutul deciziei contestate rezultă că organul fiscal în rezultatul controlului privind corectitudinea calculării și achitării impozitului pe venit efectuat în perioada 03 decembrie 2018 – 25 aprilie 2019 la Valeriu Vutcărău a stabilit, că contrar prevederilor art. 8 alin. (2) lit. c), lit. e) al Codului fiscal, Titlul I Dispoziții generale, art. 83 alin. (2), art. 87 al Codului fiscal, Titlul II „Impozitul pe venit”, persoana fizică Valeriu Vutcărău nu a prezentat declarațiile persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit pentru perioadele fiscale A/2012, A/2014, A/2015, A/2016, s-a eschivat de la calculul și de la plata impozitului pe venit în mărime totală de 1 051 966 de lei, inclusiv: pentru anul 2012 – 902 lei, 2014 – 15 890 de lei, anul 2015 – 832 474 de lei, anul 2016 – 292 700 de lei.

Mai mult contrar prevederilor 226/15 Codul fiscal Valeriu Vutcărău, până la inițierea controlului fiscal, nu a prezentat declarația cu privire la proprietate conform formularului și modului stabilit de MF.

Indică că pentru a se pronunța astfel, organul fiscal, în mod eronat, a reținut că contribuabilul Valeriu Vutcărău a încălcat legislația fiscală prin neachitarea impozitului pe venit estimat prin metode și surse indirecte în sumă totală de 1 008 720 de lei, inclusiv pentru perioadele fiscale: A/2012 – 902 lei, A/2014 – 15 890 de lei, A/2015 – 832 474 de lei, A/2016 – 159 454 de lei.

Menționează că decizia din 25 aprilie 2019 este un act discreționar și nu rezultatul unui raționament logic, bazat pe probe, al organului fiscal, iar motivele puse la baza deciziei sunt în mod vădit netemeinice, întrucât DAF Centru nu a demonstrat cu claritate toate faptele care puteau duce la o concluzie corectă cu privire la aplicarea cazului din speța a art. 8 alin. (2) lit. c), lit. e) al Codului fiscal, Titlul I Dispoziții generale, art. 83 alin. (2), art. 87 al Codului fiscal, Titlul II Impozitul pe venit or, dânsul s-a conformat prevederilor legale menționate, întrucât nu sunt impozabile mijloacele bănești rezultate din împrumuturi rambursate împrumutătorilor, fapt însă ignorat în totalitate de către organul fiscal.

Indică că, Direcția generală administrare fiscală Centru nu a interpretat în mod corect noțiunea de „sursă de venit impozabilă” în temeiul art. 18 Cod fiscal, adică sursele financiare rezultate din achitarea datoriilor persoanei fizice nicidecum nu pot constitui venit impozabil al contribuabilului, iar în astfel de circumstanțe faptice se constată în mod lucid că în cazul lui Valeriu Vutcărău nu a avut loc nici o încălcare fiscală.

Decizia contestată denotă o vădită tendențiozitate, exprimată prin încălcarea flagrantă a prevederilor legale, aplicarea eronată a acestora, depășirea de către Direcția generală administrare fiscală Centru a mandatului său la efectuarea controlului fiscal, formarea unei atitudini preconcept defavorabile contribuabilului Valeriu Vutcărău și favorabile organului fiscal.

Mai mult instanța urmează să anuleze decizia pe motiv de tardivitate, deoarece legislația fiscal prevede că obligațiile fiscale ale contribuabilului de a plăti impozite, taxe și majorări de întârziere pot fi determinate în limita termenului de prescripție de patru ani de la ultima data stabilită pentru data prezentării dării de seamă fiscale privind impozitul și taxa menționată sau pentru plata impozitului/taxei în cazul sancțiunilor aferente impozitelor și taxelor. Dacă nu a fost exercitat în termenele prevăzute de Codul fiscal, dreptul statului de a determina obligația fiscală sau de a o executa silit se stinge prin prescripție. Concomitent se stinge și obligația fiscală a contribuabilului. Prevederile legale în acest sens sunt art. 214 alin. (4), 226/2, 264 alin. (1) Codul fiscal.

La caz decizia este datată cu 25 aprilie 2019, actul de control fiscal este datat cu 15 februarie 2019, perioadele indicate în actul de control sunt anii 2012, 2014, 2015, 2016, adică cu depășirea considerabilă a termenului de 4 ani de la ultima data pentru plata impozitului.

Afirmă că termenul de determinare a obligației fiscale reprezintă intervalul de timp, în cadrul căruia poate fi exercitată calea de apărare a dreptului prin încasarea impozitelor și a taxelor. Termenul dat este unul legal și imperativ. Termenul de efectuare a controlului fiscal este și o condiție obligatorie de exercitare și admitere a controlului respectiv, nerespectarea căruia poate aduce la consecințe grave în ceea ce privește periclitarea securității raportului juridic.

Susține că efectul produs de prescripția extinctivă asupra dreptului subiectiv fiscal este stingerea acestui drept. Dat fiind faptul că prin depășirea termenului a intervenit sancțiunea decăderii din dreptul de a mai iniția control, apărarea drepturilor pretinse încălcate de către o persoană nu poate interveni decât în condițiile în care organul fiscal respectă obligația privind determinarea obligației fiscale în termen legal, în condițiile art. 264 alin. (1) Cod Fiscal.

Consideră că încălcările pretinse au fost determinate în baza unei concluzii eronate potrivit căreia mijloacele bănești primite de el de peste hotarele Republicii Moldova prin intermediul transferurilor rapide de la persoane terțe în perioada anului 2015 constituie venit impozabil în temeiul art. 18 al Codului fiscal și a pct. 5) al Regulamentului cu privire la determinarea obligațiilor fiscale aferente impozitului pe venit al persoanelor fizice care nu practică activitatea de întreprinzător, adoptat prin Hotărârea Guvernului nr. 77 din 30.01.2008. Astfel mijloacele bănești primite de el de peste hotarele Republicii Moldova prin intermediul transferurilor rapide de la persoane terțe în anul 2015 au fost întorși în numerar persoanelor din numele cărora au fost transferați conform următoarelor recipise: din 15 noiembrie 2016 lui Chalilov Novruz în sumă de 23 850 euro, din 07 ianuarie 2019 lui Chalilov Novruz în sumă de 23 700

euro, din 20 august 2016 lui Borta Radu în sumă de 11 000 euro, din 30 decembrie 2015 lui Borta Iurii în sumă de 33 000 euro, din 20 august 2015 lui Iovu Andrei în sumă de 10 000 euro, din 25 octombrie 2015 lui Borta Vasile în sumă de 40 000 euro, contractului de împrumut nr. 5 din 23 iunie 2016 în sumă de 72 000 dolari SUA lui Mammadov Anar.

Prin urmare rambursarea împrumuturilor nu presupune în nici un mod impozitarea sumelor bănești rezultate din achitarea datoriilor persoanei fizice și nicidecum nu pot constitui sursă de venit impozabilă al contribuabilului. Consideră că în cazul dat nu a avut loc nici o încălcare fiscală.

Afirmă că pentru apariția unei obligațiuni fiscale în temeiul neachitării datoriilor organul fiscal ar fi trebuit să demonstreze că a avut loc nerambursarea împrumuturilor în cazul examinat. În absența probelor această susținere din cuprinsul deciziei atacate este neîntemeiată.

Menționează că la data emiterii actului contestat venitul nu a fost obținut și deci era imposibil și inutil de a determina metoda de declarare a unui venit care lipsea la momentul respectiv. De asemenea susține că, mijloacele bănești primite de la persoanele fizice indicate supra, reprezintă efectul acțiunilor împrumutătorilor, determinate de rambursarea mijloacelor financiare ale sale, ce decurg din contracte de împrumut menționate. Sumele respective vor putea fi impozitate doar în cazul nerestituirii datoriilor preluate de către Valeriu Vutcărău.

Relevă faptul că sumele au fost primite cu titlu de împrumut în cadrul realizării contractelor de împrumut, conform art. 867 Cod civil și ulterior au fost rambursate în temeiul art. 871 Cod civil, iar art. 18 din Codul fiscal, nici nu prevede sursa de venit impozabilă în cazul restituirii/achitării datoriei. Astfel, dat fiind că toate împrumuturile pentru anul 2015 au fost rambursate documentar și, respectiv, banii primiți în calitate de împrumut nu au rămas în proprietatea sa, nu există o obligațiune fiscală de declarare și achitare a impozitului pe venit pe perioada respectivă.

Rambursarea sumelor datorate nu poate fi apreciată drept sursă de venit impozabilă, în primul rând pentru faptul că din textul actului juridic nu rezultă o asemenea calificare și, respectiv, nici nu poate fi interpretat ca sursă de venit impozabilă, părțile contractante în temeiul principiului libertății contractului fiind liberi să stabilească relațiile dintre ei.

Relevă că aprecierea organului fiscal precum că recipisele prezentate de la Chalilov Novruz și contractul de împrumut nr. 5 din 23 iunie 2016 de la Mammadov Anar, nu se vor lua în considerație, deoarece persoanele date sunt cetățeni străini și nu pot fi confirmate în cadrul prezentării dezacordului, fără careva argumente justificative în acest sens, poate fi interpretată drept o ingerință a organului fiscal în raporturile contractuale, ceea ce este inadmisibil.

În lipsa constatării cu privire la neexecutarea de către Valeriu Vutcărău a obligației pecuniare în perioada de referință – 2015, care în temeiul art. 37 Cod fiscal ar fi putut genera obligații fiscale, consideră că actele administrative contestate sunt ilegale în fond ca fiind emise cu încălcarea legislației în vigoare, ceea ce constituie temei de anulare a actului administrativ prin prisma art. 249 alin. (1) lit. b) Cod fiscal.

Decizia nr. 316/3/PF din 25 aprilie 2019 asupra cazului de încălcare a legislației comise de către persoana fizică Valeriu Vutcărău, este motivată vădit insuficient, ce prezintă încălcarea esențială a legislației fiscale conform art. 3 Cod fiscal.

Solicită avocatul Roman Aronov, în interesele reclamantului Valeriu Vutcărău, anularea deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru al IFS mun. Chișinău nr. 316/3/PF din 25 aprilie 2019 ca tardiv formulată, iar în subsidiar, pe fond ca și neîntemeiată, precum și anularea actului de control fiscal nr. 5-691389 din 15 februarie 2019 ca tardiv formulat și neîntemeiat.

Pe parcursul examinării cauzei, la 11 septembrie 2019, avocatul Roman Aronov, în interesele reclamantului Valeriu Vutcărău a depus cerere de completare a acțiunii, solicitând anularea deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru a Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău nr. 316/3/PF din 25 aprilie 2019 ca tardiv formulată, iar în subsidiar, pe fond ca și neîntemeiată, anularea deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru a Inspectoratului Fiscal de Stat nr. 316/1M din 30 iulie 2019 cu privire la rectificarea deciziei nr. 316/3/PF din 25 aprilie 2019, anularea actului de control fiscal nr. 5-691389 din 15 februarie 2019 ca tardiv formulat și neîntemeiat (f.d. 109-126, vol.I).

Prin încheierea din 09 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost respinsă ca neîntemeiată cererea avocatului Roman Aronov, privind suspendarea deciziei Serviciului Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației fiscale nr. 316/3PF din 24 aprilie 2019.

Prin hotărârea din 11 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea înaintată de avocatul Roman Aronov, în interesele lui Valeriu Vutcărău împotriva Serviciului Fiscal de Stat.

Pentru a decide astfel, instanța de fond a constatat că, persoana fizică Valeriu Vutcărău, în perioada supusă controlului, a primit prin intermediul sistemelor de transferuri rapide mijloace bănești în valută străină de la persoane fizice terțe din afara Republicii Moldova, or în cadrul controlului au fost prezentate unele contracte de împrumut a mijloacelor bănești și recipise privind rambursarea mijloacelor bănești, care însă nu în toate cazurile sunt de la persoanele care efectiv au efectuat transferurile. Totodată conform informației din registrul declarațiilor privind disponibilul de mijloace bănești la situația de 01 ianuarie 2012, reclamantul Valeriu Vutcărău nu a depus Declarația cu privire la disponibilul de mijloace bănești la 01 ianuarie 2012, respectiv, au fost aplicate prevederile art. 226⁶ alin. (6) din Codul fiscal.

Instanța a reținut că Valeriu Vutcărău, persoana fizică nu s-a conformat prevederilor art. 226¹⁵ alin. (2) din Codul fiscal și nu a prezentat Declarația persoanei fizice cu privire la proprietate pentru perioadele fiscale A/2012 – A/2017.

Prin urmare, în rezultatul analizei și contrapunerii datelor persoanelor care au efectuat transferurile cu datele din recipisele prezentate în cadrul controlului s-au constatat transferuri de mijloace bănești care nu corespund prevederilor art. 226⁶ alin. (4) din Codul fiscal, în sumă totală de 5 693 352 lei, respectiv, a fost estimat venit impozabil nedeclarat cu calcularea impozitului pe venitul persoanei fizice, ținând cont de prevederile art. 226⁶ alin. (6), art. 33 din Codul fiscal, în sumă totală de 1 008 720 de lei, majorării de întârziere în sumă totală de 437 888 de lei și aplicată amendă în sumă totală de 809 476 de lei.

Referitor la cele invocate de reclamant precum că, în cadrul inițierii și efectuării controlului fiscal nu au fost respectate prevederile art. 264 din Codul fiscal, fiind supusă controlului o perioadă mai mare de 4 ani, instanța a menționat că, reclamantul Valeriu Vutcărău nu a prezentat Declarația persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit (Forma CET08, CETI 5) pentru anii 2012–2017, respectiv, în temeiul

prevederilor art. 264 alin. (2) din Codul fiscal, termenul de prescripție nu se extinde asupra impozitului, taxei, majorării de întârziere (penalității) sau sancțiunilor fiscale aferente unui impozit, unei taxe concrete dacă darea de seamă fiscală care stabilește obligația fiscală conține informații ce induc în eroare sau reflectă fapte ce constituie infracțiuni fiscale ori nu a fost prezentată.

Referitor la solicitarea privind anularea actului de control nr. 5- 691389 prelungit pe formularele nr. 5-691390, nr. 5-691391 din 15 februarie 2019, instanța a conchis că actele pregătitoare sau operațiunile administrative și tehnico-materiale care au stat la baza emiterii actului administrativ contestat nu pot constitui de sine stătător obiect al acțiunii în contenciosul administrativ, deoarece nu produc efecte juridice prin ele însele.

Prin urmare instanța a concluzionat că Serviciul Fiscal de Stat și-a exercitat dreptul discreționar conform prevederilor art. 225 alin. (1) și (2) Cod administrativ în limitele legale prevăzute de Codul fiscal și conform scopului acordat prin lege.

Manifestând dezacord cu hotărârea instanței de fond, Valeriu Vutcărău, reprezentat de avocatul Roman Aronov, la 24 decembrie 2019 a depus apel, în termenul stabilit de lege, solicitând casarea hotărârii din 11 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu pronunțarea unei decizii noi de admitere a cererii de chemare în judecată conform solicitărilor înaintate.

Prin decizia din 22 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul înaintat de avocatul Roman Aronov, în interesele lui Valeriu Vutcărău și s-a menținut hotărârea din 11 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a considerat hotărârea primei instanțe ca întemeiată și legală. Suplimentar a reținut că corect instanța de fond a aplicat prevederile art. 18 din Codul fiscal deoarece, veniturile persoanei fizice determinate în rezultatul controlului nu cad sub incidența art. 20 din Codul fiscal, ca surse de venit neimpozabile, și ca rezultat serviciul fiscal corect a recalculat venitul impozabil aplicând prevederile Capitolului 11¹ din Codul fiscal, care reglementează metodele indirecte de estimare a venitului impozabil al persoanelor fizice.

Colegiul judiciar a considerat ca neîntemeiat argumentul invocat de apelant precum că la caz a expirat termenul de prescripție or, potrivit art. 264 alin. (2) Cod fiscal, termenul de prescripție nu se extinde asupra impozitului, taxei, majorării de întârziere (penalității) sau sancțiunilor fiscale aferente unui impozit, unei taxe concrete dacă darea de seamă fiscală care stabilește obligația fiscală conține informații ce induc în eroare sau reflectă fapte ce constituie infracțiuni fiscale ori nu a fost prezentată. Prin urmare în cazul lui Valeriu Vutcărău, termenul de prescripție nu s-a extins.

Completul judiciar a conchis că instanța de fond întemeiat a constatat că, Serviciul Fiscal de Stat și-a exercitat dreptul discreționar conform prevederilor art. 225 alin. (1) și (2) Cod administrativ în limitele legale prevăzute de Codul fiscal și conform scopului acordat prin lege.

La 27 iulie 2020 Valeriu Vutcărău, reprezentat de avocatul Roman Aronov a depus recurs împotriva deciziei din 22 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, iar la 11 august 2020 (data de pe plicul poștal) a depus motivarea recursului, solicitând casarea deciziei instanței de apel și hotărârii instanței de fond ca fiind ilegale și neîntemeiate, cu pronunțarea unei decizii noi admitere a cerințelor lui Valeriu Vutcărău.

În motivarea recursului și-a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, reiterând aceleași argumente indicate în cererea de chemare în judecată și cererea de

apel. A invocat că actele judiciare sunt vădit ilegale și pasibile casării, deoarece acestea îngăduesc accesul direct și liber la justiție, care nu are o justificare obiectivă și rațională și care ar putea până la urmă să nege și dreptul recurentului la un proces echitabil.

Menționează că instanțele ierarhic inferioare nu au examinat corect și multiaspectual fondul cauzei în aspectul legal de anulare a deciziei Direcției administrare fiscală cu privire la încălcarea fiscală, cercetarea judecătorească fiind incompletă.

Indică ca temei de admitere a recursului faptul că la judecarea cauzei, normele de drept material și normele de drept procedurale au fost încălcate esențial de către instanțele ierarhic inferioare, cât și faptul că instanțele nu s-au pronunțat referitor la temeiurile de fapt cu care au fost investite, motivarea fiind vădit insuficientă.

A specificat recurentul că instanțele de judecată nu au interpretat în mod corect noțiunea de sursă de venit impozabilă în temeiul art. 18 Codul fiscal or, sursele financiare rezultate din achitarea datoriilor persoanei fizice nicidecum nu pot constitui venit impozabil al contribuabilului. Respectiv Valeriu Vutcărău nu a comis nici o încălcare fiscală.

A evidențiat că instanța de apel nu a examinat cauza prin prisma expirării termenului de prescripție, care este prevăzut de art. 264 alin. (1) Codul fiscal. Astfel controlul fiscal pentru anii 2012–2015 este unul tardiv, instanța urmând să anuleze rezultatele controlului fiscal pentru perioada fiscală 2012–2015 ca fiind efectuat cu omiterea termenului de prescripție.

A remarcat că toate împrumuturile pentru anul 2015 au fost rambursate documentar, și respectiv banii primiți în calitate de împrumut nu au rămas în proprietatea sa, astfel că nu există nici o obligație fiscală de declarare și achitare a impozitului pe venit pe perioada respectivă.

Consideră, că reieșind din prevederile art. 11 alin. (1) Codul fiscal, toate îndoielile privind interpretarea legislației fiscale, urmează a fi interpretate în favoarea contribuabilului.

Apreciera instanței precum că recipisele prezentate de la Chalilov Novruz și contractul de împrumut nr. 5 din 23 iunie 2016 de la Mammadov Anar, nu vor fi luate în considerare, deoarece persoanele date sunt cetățeni străini și nu pot fi confirmate în cadrul prezentării dezacordului, fără careva argumente justificative în acest sens, poate fi interpretată drept o ingerință a organului fiscal în raporturile contractuale, ceea ce este inadmisibil.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

La caz, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată, în prezența recurentului, la data de 22 iulie 2020.

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că Valeriu Vutcărău, reprezentat de avocatul Roman

Aronov, s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul la 27 iulie 2020, în termenul prevăzut de art. 245 Cod administrativ.

La 17 august 2020 în adresa intimatului, a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fiind recepționat la 20 august 2020, conform avizului de recepție a corespondenței.

La 09 septembrie 2020 Serviciul Fiscal de Stat a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea recursului declarat de Valeriu Vutcărașu, reprezentat de avocatul Roman Aronov, ca fiind inadmisibil.

A menționat că decizia instanței de apel este întemeiată și legală, fiind constatate și elucidate pe deplin circumstanțele cauzei, cu aplicarea corectă a normelor de drept material și procedural. Argumentele invocate în cererea de recurs nu pot constitui temei de admitere a acestuia, deoarece nu denotă încălcarea sau aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către Valeriu Vutcărău, reprezentat de avocatul Roman Aronov, este inadmisibilă.

În conformitate cu art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Valeriu Vutcărău, reprezentat de avocatul Roman Aronov, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh